

WILEY

The Scandinavian
Journal of Economics

Myntreformen i Mexiko

Author(s): D. D.

Source: *Ekonomisk Tidskrift*, Årg. 7 (1905), pp. 229-232

Published by: Wiley on behalf of The Scandinavian Journal of Economics

Stable URL: <http://www.jstor.org/stable/3437001>

Accessed: 23-06-2016 05:37 UTC

Your use of the JSTOR archive indicates your acceptance of the Terms & Conditions of Use, available at

<http://about.jstor.org/terms>

JSTOR is a not-for-profit service that helps scholars, researchers, and students discover, use, and build upon a wide range of content in a trusted digital archive. We use information technology and tools to increase productivity and facilitate new forms of scholarship. For more information about JSTOR, please contact support@jstor.org.

Wiley, *The Scandinavian Journal of Economics* are collaborating with JSTOR to digitize, preserve and extend access to *Ekonomisk Tidskrift*

Myntreformen i Mexiko.

Genom en lag af den 9 december 1904 har äfven Mexiko öfvergifvit den rena silfvermyntfoten. Att detta land, trots det fortgående sjunkandet af silfrets värde, så länge fasthållit vid denna myntfot, har väsentligen berott på att landets silfverproduktion är så betydande¹ och att ett öfvergifvande af silfvermyntfoten skulle kunna öka detta värdefall; äfven i Förenta Staterna medverkade ju samma hänsyn till dess stora silfverproduktion till att utprägling af silfvermynt med obegränsad laglig betalningskraft fick fortgå ända till år 1893.

Det mexikanska hufvudmyntet af silfver, peso'n, har som bekant länge spelat rollen af ett internationellt mynt i Amerika och Ostasien. Denna egendomliga företeelse finner sin förklaring dels däri, att Mexiko var det förnämsta silfverproduktionslandet, dels däri, att berörda mynts silfverhalt noggrannt upprätthölls.

I de engelska kolonierna i Nordamerika cirkulerade den spanska peso'n såsom det egentliga myntet. Efter frihetskriget var meningen, att Förenta Staterna skulle skaffa sig ett eget mynt. Enligt 1792 års myntlag skulle myntsystemet baseras på dubbel myntfot. Då emellertid värdeförhållandet mellan guld och silfver i detta dubbla myntsystem fastställdes så, att 1 kilogram guld utmyntades till samma värde som 15 kilogram silfver, under det att 1 kilogram guld i verkligheten var värdt mer än 15 kilogram silfver, kunde guldmynten ej få någon spridning. Men ej heller Förenta Staternas silfvermynt kunde kvarhållas i rörelsen. Detta berodde ej egentligen på att äfven den spanska peso'n var lagligt betalningsmedel i Förenta Staterna, utan på följande förhållande. Den amerikanska dollarn innehöll $371\frac{1}{4}$ gram rent silfver, under det att den spanska peso'n innehöll mer (enligt en uppgift nära $377\frac{1}{4}$ gram, enligt en annan mellan $373\frac{1}{2}$ och 374 gram). Spekulanter funno att de kunde göra vinst genom att sända de nypräglade amerikanska silfvermynten till Västindien, där de med lätthet kunde utbytas mot spanska silfvermynt, hvilka

¹ Silfverproduktionen i Mexiko uppgick 1903 till nära 2 mill. kilogram fint silfver och öfversteg något litet Förenta Staternas produktion. Dessa båda länder producerade mer än $\frac{2}{3}$ af hela silfverproduktionen.

inlämnades till amerikanska myntverket för ommyntning till amerikanskt mynt. Med anledning af dessa manipulationer inställdes 1806 präglingen af Förenta Staternas silfverdollar. Då denna prägling 1836 återupptogs, hade emellertid (1834) det legala värdeförhållandet mellan guld och silfver ändrats till 1:16, hvilket innebar en öfvervärdering af guldet och sålunda förhindrade utmyntning af silfvermynt. Endast nötta främmande, mest spanska, silfvermynt kunde kvarhållas i cirkulationen; bland dessa var äfven den mexikanska peso'n, som 1834 förklarats vara lagligt betalningsmedel i Förenta Staterna. 1857 förlorade emellertid det mexikanska liksom andra främmande silfvermynt denna egenskap¹. Äfven i öfriga länder, där det mexikanska myntet haft gångbarhet, har denna småningom upphäfts; endast Kina kan för närvarande påräknas. Men äfven hvad Kina beträffar, hotas det mexikanska myntets herravälde dels af Japans mynt och det brittiska dollarmyntet, dels af kinesiska provinsmynt².

Det är tydligt, att dessa förändringar för Mexiko innebära den faran, att de utom Mexiko cirkulerande mexikanska silfvermynten³ skola vända tillbaka till Mexiko.

Vidare äro dessa reformer af myntväsendet i det mexikanska myntets cirkulationsområden ägnade att skada Mexikos silfverexport. Det låg därför i detta lands liksom i Förenta Staternas intresse, att dessa reformer skedde så, att silfret fortfarande finge stor användning såsom myntmetall. Dessa tvänne länder sökte därför samverka till att så skedde och att äfven de europeiska staterna måtte lämna större utrymme åt silfvermyntet i deras cirkulation än nu är fallet. För att verka i denna riktning utskickade de båda länderna 1903 delegerade till Europa. Men detta försök ledde ej till något resultat. Det var emellertid tydligt, att under sådana förhållanden Mexikos eget myntväsende fortfarande var utsatt för faran af en fortgående försämring af värdemätaren.

1904 års myntlag, som afser att förekomma denna fara, innebär icke någon definitiv reform af Mexikos myntväsende. Den bemyndigar regeringen att vidtaga de anordningar, som erfordras för att gifva värdestadga åt det mexikanska silfvermyntet, dock med angifvande af vissa regler, som regeringen därvid har att iakttaga. Bestämmelserna äro i hufvudsak följande.

¹ I Kanada hade det aflysts 1853.

² Jfr Andrew, *The end of the mexican dollar* (i *Quarterly Journal of Economics*, 1904 sid. 321 o. ff.) och *Economist* den 13 maj 1905 sid. 796.

³ Intill 1892 bestod mer än hälften af silfverexporten från Mexiko af mynt. Därefter sjunker denna beståndsdel af silfverexporten till ej fullt en fjärdedel.

Det nuvarande hufvudmyntet af silfver bibehålles och är fortfarande lagligt betalningsmedel för obegränsade belopp. Enskildes rätt att inlämna silfver till utmyntning upphäfves. Initiativet till utmyntning tillkommer regeringen ensam, som dock endast äger utöfva detsamma i öfverensstämmelse med särskilda lagar; silfvermynt för export må regeringen dock fritt prägla, men endast sådana af äldre prägel. Regeringen äger förbjuda eller med införseltull belägga införsel af mexikanska silfvermynt¹.

Syftet med dessa bestämmelser är naturligen att genom begränsning af tillgången på hufvudmynt af silfver bevara och om möjligt höja silfvermyntets värde. Dock fastställles en viss gräns, utöfver hvilken silfvermyntets värde ej får stiga. Denna gräns är bestämd så, att den mexikanska peso'n, hvars legala halt är 24,4391 gram rent silfver, skall gälla lika med $\frac{3}{4}$ gram rent guld. För att garantera, att denna gräns ej öfverstiges, är stadgadt, att om silfverpriset i London stiger utöfver 28 $\frac{1}{2}$ pence pr uns myntsilfver (= $\frac{11}{12}$ uns rent silfver), äger regeringen för en begränsad tidrymd tillägga andra länders guldmynt laglig betalningskraft i Mexiko.

Regeringen äger tillsätta en kommission, som har att reglera myntcirkulationen och upprätthålla den utländska växelkursens stabilitet. För detta ändamål äger regeringen till kommissionen öfverlämna handhafvandet af en särskild fond.

Af förhandlingarna före och vid lagens antagande framgår, att utgifvande af nya silfvermynt endast skall komma att ske i utbyte mot guld; ny utmyntning skulle sålunda endast kunna äga rum, i den mån guld flyter in i landet. Det ifrågasattes visserligen, att regeringen skulle genom upplåning anskaffa en guldfond, som skulle tjäna såsom underlag för myntväsendet. Men då en sådan guldfond ansågs ej kunna sättas lägre än till 40 mill. pesos, ville man icke belasta statskassan med de härför erforderliga ränteutgifterna, förr än det visade sig, om och i hvilken mån en sådan guldfond vore nödvändig.

Att man på den väg, som Mexiko inslagit, kan åstadkomma stadga i myntväsendet, kan ju synas vara otvifvelaktigt på grund af erfarenheten från andra länder, särskildt från brittiska Indien. Den nya lagen afviker dock i vissa afseenden från den i sistnämnda land gällande regimen. Enligt denna senare är det engelska guldmyntet under alla förhållanden lagligt betalningsmedel efter ett visst värdeförhållande till silfvermyntet, nämligen 1 £ = 15 rupees, under det att i Mexiko guldmynt äro lagligt betalnings-

¹ Genom en förordning af den 23 november 1904 har dylik införsel, som öfverstiger 5 pesos, belagts med en tull af 10 pesos pr kilogram, eller omkring 25 % af värdet.

medel blott tidtals, nämligen för den tid regeringen bestämmer detta. Hvad som föranledt denna afvikelse, är ju tämligen uppenbart. Mexiko, såsom varande stor, ja den förnämsta producenten af silfver, är naturligtvis angeläget om att upprätthålla sin silfvercirkulation och sålunda bereda afsättning för en del af sitt silfver. Om nu t. ex. det amerikanska guldmyntet förklarades vara lagligt betalningsmedel under alla förhållanden i Mexiko, vore det en möjlighet, att detta guldmynt finge väsentligt insteg i Mexiko och sålunda hindrade expansionen af silfvercirkulationen. Denna eventualitet har man velat förekomma. Det kan dock ifrågasättas, om detta är möjligt. Det är tydligen en stor olägenhet, att ett visst mynt endast tidtals beklädes med laglig betalningskraft, och samfärdseln lär nog söka befria sig från denna olägenhet på det sätt, att, sedan ett eller flera utländska guldmynt en gång temporärt förklarats vara lagligt betalningsmedel och på grund häraf fått någon allmänare användning, de faktiskt komma att cirkulera, äfven om den lagliga betalningskraften åter upphäfves. Den förmenta faran af begränsningen af silfvermyntets expansion förefinnes sålunda trots ifrågavarande bestämmelse. Och om denna fara skulle förverkligas, kan det hända, att opinionen mot den nya myntordningen blir så stark, att en återgång till ren silfvermyntfot kunde framtvingas.

Såsom redan antyddes, skulle meningen vara, att, ehuru detta ej finnes stadgad i 1904 års lag, regeringen endast skulle äga företaga ny utmyntning af silfvermynt, om och i den mån inväxling mot guld påfordrades. Denna bestämmelse är dock oklar. I Indien äger en hvar *rätt* att få guldmynt utväxla mot silfvermynt. Om det är meningen, att detsamma skall gälla i Mexiko, är ej klart. Men vore detta meningen, kan detta i Mexiko innebära en fara för myntets värdestadga, äfven om denna fara ej föreligger i Indien. Skillnaden beror på att Mexiko äger en ofantlig silfverproduktion, för hvilken afsättning till högsta rimliga pris önskas. Med en relativt ringa guldfond skulle silfverproducenterna kunna framkalla en ökning af silfverutmyntningen på följande sätt. De begära af regeringen silfvermynt för sitt guld. Därigenom tvingas regeringen företaga ny utmyntning, och för detta ändamål måste regeringen med det erhållna guldets köpa silfver af silfverproducenterna. Och på detta sätt kan ju silfverutmyntningen ökas så, att silfvermyntets värde ej kan upprätthållas. Den nya myntregimens existens skulle sålunda äfventyras, om allmänheten verkligen ägde rätt att i utbyte mot guld erhålla silfvermynt. Äfven för Indien är ju ifrågavarande bestämmelse ej alldeles ofarlig, men faran är där ej så stor.

D. D.

